

Уяви світанок спекотного літа. Уяви нерухоме повітря над полями, різкий запах гною, останні звуки нічних цвіркунів, які зранку поступляться місцем цикадам. Уяви, як темрява відступає перед настанням дня, а тонкий шар туману розтягується до горизонту, немов біла вуаль, що висить над полями стерні, пожовкла від пилу щойно зібраної кукурудзи.

А тепер уяви будинок посеред рівнини. Великий старовинний червоний фермерський будинок з похилим дахом, покритим випаленою сонцем черепицею, поруч із яким ростуть три тополі. Будівля, барвою подібна до самої землі, самотньо височіє серед нічного простору. Понад століття вона гордо протистоїть примхам природи, не піддаючись ні нищівним морозам, ні волозі, ні виснажливій спеці.

Уяви, що ти наближаєшся до цього будинку.

Уяви майданчик, посипаний гравієм, перед головним входом. Кіт спить між колесами припаркованої машини — сімейного автомобіля бордового кольору з тисячами кілометрів пробігу.

Уяви, що бачиш два дитячі велосипеди, притулені до низької стіни. Один більший, рожевий, ручки керма якого прикрашені веселковими китицями. Інший — менший, червоний — укритий блискучими наліпками. Трохи далі стоять дитячі ходунки для малюка.

Уяви волерь з курками й кроликами та маленьку земляну черепаху, яка повзе по траві, хлів із трьома коровами, маленьку стайню з конем.

Уяви запах соломи, муху, що сіла на край відра з водою, вивішену після прання білизну, яку хтось забув зняти ввечері. Уяви порожній, сухий і покручений гарбуз на підвіконні одного з вікон. Зіржавілу підкову, прибиту до стіни. Зачинені двері будинку. А тепер уяви тишу. Безгоміння, сповнене миром і спокоєм. Спробуй повірити, що ця тиша щира, хоча насправді вона приховує найстрашнішу з таємниць.

Таїну, пов'язану зі смертю.

Тишу перериває відчайдушний крик. Голос чоловіка. Точніше, чоловіка й батька. За кілька хвилин після розпачливих вигуків і невпинних сліз лунає розкотистий звук сирен поліцейних машин. Карабінери, які прибули із сусіднього села, знаходять молодого господаря біля будинку. Погляд блакитних очей губиться в порожнечі, обличчя — нерухоме.

Великі руки фермера лежать на колінах, мозолисті долоні вкриті кров'ю.

Кров просочила картату помаранчево-жовту сорочку. Кров на джинсах. Кров на босих ногах, на шиї, на неголеній щетині й ріденькому світлому волоссі. Вона запеклася на губах і навіть у ніздрях цього чоловіка.

Але на ньому самому немає жодної рани.

Проте на порозі будинку лежить ніж для м'яса. Його лезо вже не рівне, воно затуплене в декількох місцях від частого вжитку. Цей ніж багато працював тієї ночі.

Його було придбано кілька років тому на сільському ярмарку разом із чотирма алюмінієвими

каструлями та кавником. Це хороший ніж із кістяною рукояткою, виготовлений вручну — таких більше не роблять. На рукоятці в нього маленька заклепка у формі зірки, саме тому мешканці будинку так і говорили: «Будь ласка, передай мені ніж із зірочкою».

Він неодноразово з'являвся на накритому столі, такий невинний серед гостей під час сімейних обідів і вечер. Він розрізав шматки смаженого м'яса та стейків. Завжди ефективний, завжди надійний. Він став частиною набору побутових предметів, призначених для передавання з покоління в покоління, єдиною метою яких є служити своєму власникові.

Проте тієї ночі цей інструмент виконав інше, несподіване завдання. Після тієї ночі ніж із зірочкою отримав інше ім'я, офіційно перетворившись на «Речовий доказ № 15».

Тепер, прочитавши опис сцени й дізнавшись про деякі подробиці, ти можеш скласти уявлення про те, що сталося.

На даний момент чотири тіла, які лежать на другому поверсі великої червоної будівлі, — троє дітей і жінка — є лише статистичним результатом, який слід узяти до відома. Оскільки їм уже нічим не можна допомогти, на даний момент тобі достатньо знати, що ці тіла є і що вони перебувають саме там, де вони прийняли свою смерть.

Що стосується ролі голови сім'ї у цій події, то, здається, ні в кого не виникає ніяких сумнівів. Сам факт, що він єдиний вижив, ставить його в беззаперечне становище. Кожна деталь, навіть найдрібніша, вказує на нього.

Тому, якщо ти вважаєш, що правда — уся правда — лежить просто перед твоїма очима, ти маєш рацію.

Усі відповіді криються в тому будинку.

Докази настільки переконливі, що навіть не можна припустити якийсь інший перебіг подій, ніж здається на перший погляд.

Однак є одна деталь, про яку ніхто не знав на той час і про яку ти досі не знаєш. Та різанина, яка здавалася кінцем усього, була насправді тільки початком.

Частина I. ЛИСТ

1

23 лютого 2015 року я вдруге за рік переїхала.

Ніколи не затримувалася на одному місці надовго, щонайбільше — на пів року. Коли мені набридало, пакувала свої нечисленні речі й переїжджала в іншу квартиру. Іноді в інше місто, іноді в межах того самого, але за умови, що воно було достатньо великим, щоб видаватися мені чужим.

Кожного разу все повторювалося за звичним сценарієм. Напередодні від'їзду я складала свої речі, а наступного ранку викликала таксі, яке відвозило мене в аеропорт, на вокзал чи безпосередньо до нового місця призначення.

Щоб зберігати такий спосіб життя, мені потрібно було дотримуватися кількох простих правил. Обирати мебльовані квартири з короткостроковими договорами оренди. Мати чіткий і обмежений набір особистих речей, щоб полегшити переїзди. Купувати завжди й тільки найнеобхідніше. Кожен новий придбаний предмет мав замінити собою вилучену зі списку аналогічну річ: зубна щітка замість зубної щітки, светр замість светра й так далі.

Мое майно завжди обмежувалося вмістом двох великих валіз і великого зеленого військового рюкзака,

тобто все, що вміщалося в багажник звичайного седана, пристосованого для щоденного використання.

На 23 лютого 2015 року я вже давно втратила рахунок переїздам, які мені довелося здійснити. У свої тридцять шість років разом зі зміною адреси я мала змінювати всі орієнтири, бо, як виявилось, кожне переселення означало не тільки переміщення речей. Щоразу я мусила налагоджувати мінімальну мережу міжособистісних стосунків, необхідних для виживання. Наприклад, домовлятися про доставку продуктів додому й прання білизни, налагоджувати контакти з новим тютюновим магазином, вибирати бар, де щодня о шостій вечора могла б замовити свій звичний білий вермут.

Жодних тривалих стосунків. Жодних друзів. Тільки знайомі, з якими могла розлучитися без попередження і без докорів сумління протягом двадцяти чотирьох годин. Я заводила коханців, проте чітко усвідомлювала: будь-який зв'язок, емоційний чи тілесний, не триватиме довго. Повністю виключала можливість прив'язатися до когось або стати жертвою ностальгії чи жалю. За ціну свободи правила самотність, і я приймала її без нарікань. Не належала нікому й ніде. І ніхто ніде не належав мені. Я обрала собі кочове життя і не проміняла б його ні на що інше.

Зрештою, це було як помирати й відроджуватися знову і знову.

Щоразу, починаючи все спочатку на новому місці, крім адреси, я зазвичай змінювала й особистість, щоб ніхто з минулого не зміг мене розшукати.

При кожному переїзді сама визначала, як мене зватимуть. З того моменту я ставала тією людиною, навіть не одягаючи особливих масок і зберігаючи всі свої звички. Конфіденційність була необхідною для захисту єдиної людської істоти, яка була мені дорога.

Вікторія Антон, письменниця. Я сама. Моє справжнє ім'я знають тільки читачі, але вони не уявляють, який я маю вигляд, тому що немає ні фотографій Вікторії Антон, ні інтерв'ю з нею, ніхто з літературного світу її ніколи не бачив і не зустрічав.

Я почала друкувати твори у двадцять шість років, з'явившись із нізвідки з історією, яка відразу отримала величезне схвалення публіки та критиків.

«Справа на вулиці Бейле» стала справжньою літературною подією. За кілька місяців я здійснила свою дитячу мрію, нехай для цього мені навіть довелося стерти своє минуле, розірвати зв'язки з рідною сім'єю і відрізати свої корені. Гучний дебют у такому юному віці збігся з моїм твердим рішенням ніколи не з'являтися на публіці.

Зараз, коли мені тридцять шість років, я усвідомлюю, що є, певною мірою, унікальним екземпляром у видавничій сфері.

Ніколи не піддавалася виснажливій літургії презентацій у книгарнях, роздавання автографів, фестивалів, оглядів у пресі, літературних премій. На відміну від багатьох моїх колег, я не стала обтяжувати публіку обожнюванням мого таланту.

Я завжди стверджувала, що це велика перевага такої роботи для читачів: їм не загрожує розчарування від особистого знайомства зі мною. З точки зору гуманності, неможливо сподобатися всім, і мені ніколи не було важко визнати, що я досить складна людина. Натомість письменники мають здаватися надлюдьми, недосяжними, майже ефемерними. Інакше існує ризик, що їхня посередність зіпсує сакральність історій, які вони розповідають, і безповоротно зашкодить репутації персонажів, які вийшли з-під їхнього пера.

Я невидима письменниця.